

BELLE OF THE BIJOU

(BELLE OF THE BIJOU)

Monoloog voor 1 dame

door

LUDMILLA BOLLOW

vertaling

Judith van Gelder

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BELLE OF THE BIJOU - BELLE OF THE BIJOU** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **LUDMILLA BOLLOW** en vertaler: **Judith van Gelder** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© 2022 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **1** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Telefoon (03)3.66.44.00.

E-mail: bestellen@toneelfonds.be en **Website:** www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

KARAKTER:

Clara Belle - midden 60

DECOR:

In het midden van het podium staat een vrijstaand scherm bedekt met oude film memorabilia. En een tafel die aan een toonbank doet denken met telefoon en wat artikelen. Dozen vol met spullen eronder. Meer vooraan een hoge kruk.

START SCÈNE

(vrouw midden 60 schuifelt naar rechts, staat stil buiten het midden, in helder licht. Ze draagt een oude hoed, armoedige jas, overschoenen, misschien rubberen laarzen en een bril. En een te grote handtas en een plastic boodschappentas. Stopt, kijkt rond. Er gaat een rilling door haar heen)

CLARA BELLE: Het lijkt wel een ijskast hier. Vocht befrist hier sowieso en zomers is het een oven. “We zijn geen vakantieoord.” – Jake's favoriete zinnetje.

(scheurt denkbeeldige poster van de muur)

Ga van de muur af – jij smerig vod.

(verscheurt en verfrommelt het)

De vuilnisbak. Daar hoor je thuis dame! In de vuilnisbak – met al het andere afval hier...

“Leverde niets op –” Logisch, gezien het soort films dat hij hier draaide. Zelfs ik kon ze niet meer aanzien. Jaren... ik heb ze allemaal gezien. Sommige misschien wel twintig keer...

Ach, wie wil hier nu nog komen in deze achterbuurt. Viezerikken. Die, ja. Dat is alles wat hier nog komt. Sexshops aan je rechterhand en nachtclubs aan je linkerhand. Wordt tijd dat ik eens opstap...

(snuift)

Schimmel. Overal – beschimmeld en verrot.

Mmm, stukken van wat er nog over is van de gestucte vogels vallen één voor één van het plafond. Net als tijdens de oorlog toen ze het gas uit gedraaid hadden. Goed, dit keer ga ik er niet op wachten om het te zien vallen. Mij niet gezien. Ik ben dan in Hollywood. Waar ik gelijk naar toe had moeten gaan. Ach, ik zat vast in deze bedompte zoi. En maar blijven denken dat het beter werd – werd het niet. Werd alleen maar slechter en slechter... Maar ja, toch blijf je. Maar, nu, kan ik eindelijk weg. Hier is de grote filmster. Uit een chique villa. Wauw, ze zullen blij met me zijn. Iemand die haar vak verstaat. Noem een film en ik ken de sterren...

(strijkt met de vinger langs een denkbeeldige richel/vensterbank)

Stof! Overal – stof! Goud – vroeger was het allemaal van puur goud. Overal puur goud...

(loopt naar de linkerkant van het podium)

Zonde... zonde...

(probeert de lichtknop)

Elektriciteit hebben ze ook uitgeschakeld.

(haalt een zaklamp uit de plastic tas en schijnt op de lichtknop)

Laten we nog één keer kijken, Clara Belle. Nog één laatste blik naar de mooie plek die de Bijou ooit was.

(verbeeldt zich een deur en opent die. En blikt terug)

Kijk nou wat ze hebben gedaan hier... Het gordijn – vroeger van glimmend rood fluweel. Iedere avond ging het omhoog. Was al een voorstelling op zich. Nu – verrotte vodden. Fluweel beklede stoelen. Nu plastic. Paars. Vol krassen en 't stinkt naar pies. Kauwgom, popcorn en drinkbekers vol kwijl op de vloer. Om van te kotsen. Ach, vergeet 't. Vergeet 't. Niet meer jouw probleem.

(sluit de deur en doet de zaklantaarn uit)

Doe wat je van plan was te doen. En dan wegwezen hier – wat je vijftig jaar geleden al van plan was te doen.

(pakt sleutels uit de handtas)

Hè. Die ouwe vergat z'n sleutels terug te vragen. Te druk met andere zaken. "Bijou gaat aanstaande vrijdag dicht, Clara Belle. Morgen vertonen we de laatste film." Was alles wat hij kon zeggen. Geen "Dank je wel" – niet eens een "Kus me reet". Niets. Al die jaren. Goed, ik had het kunnen verwachten van zo'n leeghoofd. Alles draaide om geld. Alles... "Zaken, Clara Belle, we zijn geen Leger des Heils!"

(opent een denkbeeldige deur. Zodra ze in het licht staat, bevindt ze zich in haar werkelijkheid/realiteit. Kijkt in stilte rond)

Het is niet meer wat het was...

(pakt de telefoon)

Ook dood...

(in de telefoon)

"Nee, vanavond geen film"... Nooit meer zal hier nog een film gedraaid worden.

(loopt naar het denkbeeldige raam. Voor)

Good-Man Hotel. Hoe lang zie ik dit bord al niet hangen? Met zijn knipperende lichten. Lijkt wel een circus. Good Hotel – God Hotel – Good Hotel – God Hotel... Nu, niets meer. Nog wel bewoond. Gepensioneerden. Voyeurs. Ik zie ze nooit. Ze lopen stiekem in en uit. Vroeger stonden er portiers, stopten er taxi's. Altijd veel leven aan de overkant. En de gasten kwamen hier dan voor de films, iedere avond. En na afloop terug de drukke straat over. Gelukkige mensen – vakantiegangers – op huwelijksreis. Had ik niet gedacht. Ik heb altijd gedacht dat de Good-Man eerder zou sluiten dan wij. Wat zou er van Clarence, de portier, geworden zijn? Hij zwaaide iedere avond naar me, zodra hij maar een glimp van me zag.

(schreeuwend)

Nee! Geen film! We zijn gesloten. Kijk, zie het bord dan! Gesloten!! Voorgoed!! Voor altijd!! Zwervers. Zodra ze maar iets zien bewegen denken ze dat we open zijn. Ga weg, ga een andere plek zoeken. Dronkenlappen. Zoeken naar een slaapplek. Daar gaat het ze om. De film interesseert ze geen barst.

(doet jas uit en hoed af. Ze draagt een lang vest tot op de grond over een oude wollen rok)

Hoe sneller ik begin, des te eerder ben ik hier weg. Ik begrijp nog steeds niet waarom ik het steeds uitstelde – Ik had gelijk die laatste avond alles moeten pakken. Dan had ik helemaal niet terug hoeven komen. Even kijken. Wat zal ik houden. Wat gooi ik weg...

(pakt een opgerolde poster. Als een moeder die tegen haar kind praat)

Ach, Shirley, ben je hier nu nog steeds? En je bent ook helemaal niets veranderd, geen pietsie ouder geworden. Oh, die zaterdagmiddagen en Shirley Temple films. Wachtende kinderen tot om de hoek. Speciale kinderkorting voorstellingen. Sommigen reikten nauwelijks tot het raam van het loket. Glimp van gekruld haar, was alles wat je zag. Geen kind meer gezien hier sinds... Schattig, ze was verdomd schattig...

(stopt. Alsof ze zich iets herinnert. Doet haar bril af en steekt deze in haar pluizige haar)

“On a good ship Lollipop –”

(stopt. Begint opnieuw)

“On a good ship Lollipop –”

(is het vergeten)

“It’s a sweet trip – It’s a sweet trip – To the candy shop – and — and”

– Aagh, Ik kende de tekst. Elk woord. Hoe vaak heb ik die film niet gezien. Ik had ook krullen. Blonde krullen... Mama zei dat ik precies op haar leek, ook al was ik ouder... Mama deed elke avond papillotten in mijn haar... *(schudt haar hoofd alsof ze nog krullen heeft. Strijkt door haar haar. Verfrommelt de poster)*

Gooi haar weg. Geen plek meer voor twinkeloogjes, kuiltjes in de wangen... blonde krullen...

Even kijken wat er in deze doos zit. Neee – bladmuziek! Dat ligt nog steeds hier?

(blaast stof eraf. Bladert door een aantal heen)

Negentien zeventwintig – Mama speelt hier op de piano.

(zingt)

“This is the last rose of summer,
Left blooming alone...”

Bijou was net open. Ik was zo opgewonden – Mama speelde de piano – bij stomme films. Ik zat op de voorste rij naar haar te kijken en naar het magische witte doek. Toen kreeg mama pleuritis, zo erg, kon niet meer spelen, maar kon nog wel werken in de supermarkt. Ik mocht hier de piano overnemen, niet voor lang. Sprekende film kwam. Pianospeler was niet meer nodig. Dus ze lieten me aan de kassa werken. Mikey en Rose runden de plek... Geweldig stel...

(legt muziekblad opzij)

Ik heb geen piano meer gespeeld – sinds mama dood is. Goed, moest het huis verkopen. Geen plek in de nieuwe flat voor een piano. De hospita hield trouwens toch niet van muziek. Van geen enkele activiteit. Mama en ik, we zongen en dansten...

Ik vraag me af of de oude piano hier nog in de kelder staat? Mmm. Ging naar beneden om te spelen, tijdens die verschrikkelijke oorlogsfilms. Hield er niet van ze te zien. Bommen. Doden. Dan Jake, hij zei: “Stop met dat pianospelen. Ze kunnen boven niks horen!” Belachelijk. Het enige wat ze konden horen waren bommen.

Ik ben niet meer beneden geweest in die spookruimte sinds – ratten. De laatste die ik zag daar beneden was de limit. Ik zei tegen Jack: “Ik bewaar niets meer hier beneden. Alles uit mijn kluis leg ik bij mijn kassa.”

“Ik ben niet verantwoordelijk als iemand je spullen steelt,” zei hij. “Jij bent nergens verantwoordelijk voor,” zei ik. Ach, dat moest gezegd worden, anders liep hij helemaal over je heen.

Hij was hier iedere avond. Hing gewoon een beetje rond. Hield de boel in de gaten... Lette op dat niemand iets stal, of te vroeg vertrok – of stiekem vrienden naar binnen liet. Ach, hij verdiende er goed aan. De zaak had hij tijdens de crisis voor een spotprijsje kunnen kopen van Mikey en Roos. Geen cent teveel voor betaald –

Later, cursus bedrijfskunde – Niks... vreselijk...

Weet je, hij had ook een oogje op mij. Vroeger, voor hij getrouwd was. Maar, niet mijn type. Te grof. Geen opleiding. Mama hield ook niet van hem...

Toen, Emma, zijn vrouw, stierf – was hij gelijk hier, de avond nog dat het gebeurde – direct weer flirten met me – tot dat jonge grietje, Gloria, langs kwam.

Gloria werkte bij de snoep. Was niet veel voor nodig om haar te versieren met haar rode haren. Ze kende hem nog niet.

Mmm! Ze dacht dat ze een of andere filmmagnaat trouwde. Duurde natuurlijk niet lang. Ze kleepte hem financieel uit, zover ze kon. Ging toen bij hem weg voor een andere suikeroom.

Ik denk niet dat ik veel heb gemist om ongetrouwd te blijven.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto